

Celobert

Revista singular, local i de país

US RECOMANEM

KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

PALAU DE LA DOLÇOR
Pâtisserie Onenich
 Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

Farmàcia Oms-Arias c.n.
 C. Nou, 8 - Tel. 972 330 595
 Blanes (Centre Vila)

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
 Scs. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962

PARTNER
KNX

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
 Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 - 17300 Blanes - Tel. 972 330 660 - Fax: 972 351 820
 info@gironesirodes.com

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG
 DEMÀ LA PODRIES NECESSITAR TU.
 Quan dones sang, dones vida.

Blanes
 INS Sa Palomera
 Dimarts 20 d'abril
 D'11 a 14 i de 15 a 20 h
 Has de portar un document identificatiu oficial i no venir en dejú

DONA EL MILLOR DE TU DORA SANG
 Reserva hora a donarsang.gencat.cat
 @donarsang
 677 07 17 56

Salut/

Generador:
 Els alumnes de 4t d'ESO de l'INS Sa Palomera

SIMÈTRIC
 marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR
 Tel. 972 37 00 87
 simetriclloret@hotmail.com

CAVE CANEM

ALIMENTACIÓ,
 COMPLEMENTES I
 ANIMALS DE COMPANYIA

Servei a domicili gratuït
 CAVE CANEM

P. THEOLONGO BACCHIO, 16 · BLANES · TEL. 972 332 319

Juan David Salcedo Muñoz

www.salcedofoto.com

L'estiu del 2020, el meu amic Xavi Orri em va convidar a participar en una iniciativa artística per mostrar el deteriorament de l'Àngel de Lloret de Mar. A data d'avui, abril de 2021, Lluís Amat em demana l'obra feta per a la portada de Celobert. Per una sèrie de catastròfiques desgràcies, vaig haver de tornar a fer el fotomuntatge. Quan hi vaig tornar per fer la fotografia, no només vaig trobar que l'ala seguis igual, sinó que es balancejava amb la brisa més lleugera.

Tant de bo el Lloret T'estimo passis de les paraules als fets!

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

Participa!

Ets un apassionat de la fotografia? T'agradaria veure la teva instantània a la nostra portada? Ara és el teu moment. Agafa la càmera i participa!

Envia'ns la proposta a info@celobert.cat seguint els requisits que t'expliquem a continuació, i si és una de les seleccionades serà publicada a la portada de la revista **Celobert**.

Requisits

1. Temàtica: Celobert
2. Format vertical
3. Resolució 300 ppp
4. Explicació de la fotografia (450 caràcters màx.)
5. Títol de la fotografia
6. Nom i cognoms de l'autor
7. Web o xarxes socials de l'autor

Bases

1. Les persones participants assumeixen l'autoria i originalitat de la fotografia, així com cedeixen gratuïtament la seva obra, perquè, en cas de ser seleccionada, sigui publicada a la portada de la revista **Celobert**. Aquesta es posarà en contacte via e-mail amb l'autor seleccionat previament a la seva publicació.
2. L'enviament de la proposta implica l'acceptació d'aquestes bases.

De l'editor 4

Espanya al quadrat

Valor afegit 5

L'abril que es va endur la monarquia

Vila de Blanes 6

Fets de la vida quotidiana

Gent d'empenta 14

Alba Lupiàñez, l'advocada

Cases Singlars 16

Can Sans Moré

Digui digui 20

Marina Nicolàs, regidora de Lloret

Vila de Lloret 22

Fets de la vida quotidiana

Medi ambient 24

Viure sense tant plàstic és possible

Ciutadania 26

Arcadi Oliveres, la bondat rebel

Va de llibres 28

Novetats editorials

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Abril 2021 | Núm. 190

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anuncians d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Joan Cabarrocas i Maximià de Bonós

Convidats

Pep Martí, Germán Bartolomé
i Artur Ribó

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Ajuntament
de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

DE L'EDITOR

Espanya al quadrat

«Espanya no és el projecte, només és
l'esquer perquè piquin tots i que tothom acabi
treballant per a les elits de Madrid»

Joan Antoni Poch

Un cop buidada l'Espanya interior, satel·litzada la meridional, controlat el País Basc i amb Catalunya —i la ribera del Mediterrani, en general— exhausta i humiliada, l'exèrcit madrileny pensa que té a l'abast els últims objectius nacionals: "Madrid és Espanya dins d'Espanya. Què és Madrid si no és Espanya?", diu, remarcant el que li sembla una evidència, la presidenta de l'Espanya al quadrat, que és Madrid. Isabel Díaz Ayuso també es va encarregar de subratllar que els seus teatres estan plens de provincians que poden portar virus — igual que Paco Martínez Soria portava un cistell amb una gallina— i que, per si fos poc, els horaris comercials no existeixen perquè tot està sempre obert. I ves a saber qui despatxa, qui compra i d'on venen tots dos.

Finalment ha sortit el conill del barret. Espanya no és el projecte, només és l'esquer perquè piquin tots i que tothom acabi treballant per a les elits de Madrid, sigui servint-les *in situ* o sigui reconfortant els seus caps de setmana a la platja o a la muntanya. Un *apartheid* social en el què els catalans serveixen d'excusa per a què el règim mantingui intactes els privilegis del vèrtex financer, funcional i polític que ocupa (*okupa?*) els mecanismes de poder real i què decreta i aprofita el *dumping* fiscal de Madrid.

L'Espanya al quadrat és una construcció sobre la vella Espanya de sempre, l'autoritarisme extractiu concentrat en 600 quilòmetres quadrats que ho depreden tot. I ara intenten matar un virus a cops de bandera. Com sempre. ■

L'**Ajuntament de Tossa** expressa el seu més sentit condol a la família i amics de l'exalcaldessa Pilar Mundet i Torres, que ha mort avui a l'edat de 59 anys víctima d'una greu malaltia.

Pilar Mundet va ser alcaldessa de Tossa en dues etapes, la primera a partir de l'any 1991, essent la primera dona alcaldessa de la població. Sempre vinculada a la Cultura, l'Ensenyament, l'Arqueologia i molt sensible amb el territori i els aspectes socials, va deixar la vida política l'any 2012. El comiat tindrà lloc demà diumenge, 11 d'abril, a les 10:00h. a l'església parroquial. L'alcaldesa, regidores, regidors, treballadores i treballadors volen traslladar el més sentit condol a la seva família per la trista pèrdua. DEP.

Des de Celobert ens afegim al sentiment i record de la ciutadania de Tossa. ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

L'abril que es va endur la monarquia espanyola

«Fa 90 anys queia el règim borbònic i es proclamava la República catalana a Barcelona i l'espanyola a Madrid»

El Rei Alfonso XIII amb el general Miguel Primo de Ribera

El 14 d'abril de 1931 es va produir un canvi de règim a Espanya. Però l'excepcionalitat no era tant aquesta –el segle XIX espanyol està farcit de crisis constitucionals–, sinó el seu caràcter pacífic i un triomf a través de les urnes. En poc més d'un any, del gener del 1930 a l'abril del 1931, es va passar d'una dictadura militar a una República democràtica.

Res del que va passar aquell abril es pot entendre sense el que va suposar la dictadura del general Miguel Primo de Rivera. Capità general de Catalunya el 1923, va fer un cop d'estat incruent i es va encimbellar en el poder, amb la benedicció del rei Alfons XIII. El monarca va creure que un dictador aturaria la conflictivitat social i la descomposició del règim, basat en un bipartidisme oligàrquic de liberals i conservadors. Durant uns anys, va semblar així: el discurs regeneracionista de Primo de Rivera va enganyar a molts i algunes mesures pactistes en el camp social (amb una entesa sorprenent amb el sindicat UGT) van aportar una estabilitat aparent.

Però la repressió del règim va exacerbar les oposicions. Malgrat les bones paraules del dictador amb Catalunya, el govern va imposar una espanyolització fèrria i va suprimir la Mancomunitat. Tot el catalanisme es va unir contra Primo de Rivera, alhora que al bloc opositor de republicans i socialistes s'hi va afegir un sector d'antics monàrquics com Niceto Alcalá Zamora, que van trencar amb el rei pel seu suport a la dictadura. A finals dels anys vint, la dictadura feia aigües i amb ella la monarquia.

El gener del 1930, el dictador era empès pel rei a la dimissió. Alfons XIII va cometre aleshores un error fatal. No va valorar prou el seu desgast i, en lloc d'obrir un procés constituent, va voler evolucionar gradualment cap a un sistema com el del 1923, oligàrquic. Un altre militar, Dámaso Berenguer, més liberal que Primo, va formar govern. És el que es va dir la dictablanda.

Amnistia, però no per als catalans

Es va acordar una amnistia –que el govern va anomenar indult–, però que exclouïa els impulsors del projecte d'invasió de Prats de Molló, **amb Francesc Macià al capdavant**. Aquest –que era a l'exili a França– es va convertir en un mite vivent i en l'aglutinador del gruix de les esquerres catalanes. La reivindicació per l'amnistia dels exiliats va esdevenir un clam i un gran moviment popular. Macià, amb molt d'instint, va tornar a Catalunya el 25 de setembre, però fou expulsat per les autoritats, el que encara va causar més irritació popular, i més popularitat pel dirigent d'Estat Català.

Berenguer, amb un govern sense oxigen, va plegar i el rei va designar el 19 de febrer un altre militar, Juan Bautista Aznar, un almirall que va convocar eleccions municipals per al 12 d'abril. Les oposicions, cada cop més segures, van decidir concórrer-hi i anar a totes. Aznar va fer un govern que integrava un destacat membre de la Lliga Regionalista de Cambó, Joan Ventosa i Calvell, com a ministre d'Hisenda. D'aquesta manera, la dreta catalanista cometia un error fatal: aparèixer com un dels darrers suports de la monarquia, que ara prometia una autonomia per a Catalunya.

Macià va ser indultat i va tornar a Catalunya el mateix febrer. A partir d'aquest moment, els esdeveniments es precipiten. Les eleccions municipals es contempen realment com una votació plebiscitària sobre el règim, cada cop més aïllat. El mes de març, es funda Esquerra Republicana, que haurà de competir en el mateix àmbit ideològic amb el projecte d'Acció Catalana Republicana que impulsa Antoni Rovira i Virgili. Les dretes i els monàrquics es reuneixen entorn la Lliga.

El mes d'abril la història s'accelera. En pocs dies es passa d'una campanya electoral municipal a la caiguda de la monarquia borbònica, que es troba sense suports. Aquests dies es compleixen 90 anys d'un embat que va triomfar i van dur a la **Generalitat republicana**. ■

Ca la Toia, Terrassans

Aitor Roger
Historiador

Fa una tarda preciosa de finals de març a Blanes. Ens dirigim caminant fins als plans de la Tordera per parlar amb una família de terrassans del barri de sa Massaneda. Quan arribem a la zona dels càmtings, al costat de l'escola Napoleó Soliva, deixem l'asfalt i fem el darrer tram per camins de terra. Els Roger m'esperen amb documents antics i fotografies sobre la taula, així com un primer esbós d'arbre genealògic, testimonis que demostren que treballen la terra des de fa més de 10 generacions. Conserven escriptures de les seves terres que daten de l'any 1733 i altres documents encara més antics, d'un sector que es coneix com la Plantereta o Pla Surell.

Ens reunim amb en Miquel Roger Vives i el seu fill Miquel Roger Creus i el primer que m'expliquen és la tradició de posar el nom de Miquel al primogènit de la família des de fa 7 generacions: ells dos, l'avi Miquel Roger Robert, el besavi Miquel Roger Busquets, el rebesavi Miquel Roger Verdier i encara dos Miquels més.

Entre les fotografies ens crida l'atenció un retrat del besavi Miquel portant la bandera del Vilar el dia de la coronació canònica de la Mare de Déu del Vilar, el 30 de maig de 1955. Una imatge històrica d'un dels actes de devoció popular més multitudinari que s'ha fet a Blanes i que provocà que al passeig de Mar, davant del carrer Ample, es congreguessin milers de persones arribades dels pobles veïns i també de més lluny per assistir a l'acte principal de la coronació. Es calcula que en aquella jornada es van doblar els vuit mil habitants que tenia la vila el 1955. I els pagesos no hi podien faltar, acompanyant la imatge en processó i portant paneres i cistells amb els fruits de la terra. En Miquel Roger Busquets era en aquells moments el president de la Cooperativa Agrícola de Blanes, càrrec que ocuparia durant el període de 1954 a 1966. També fou regidor de l'Ajuntament de Blanes a finals dels anys cinquanta, durant l'alcaldia

de Rodobaldo Aldama i també a partir de 1963, ja amb l'alcalde Domènec Valls.

En Miquel va néixer al carrer de l'Antiga fa 60 anys i ha heretat l'estimació per Blanes i l'esperit de servei dels seus avantpassats. Del seu pare li ve l'afició pel pessebrisme, que ha transmès als seus fills, amb la participació als concursos que organitza l'Agrupació. De la mà del regidor Joan Ferrer va ser el fundador de l'Associació de veïns de Sa Massaneda. Primer no tenien local social, però uns anys després aconsegueixen tenir un local a la nova plaça Josep Mestres, al costat de l'ermita. "Van ser 6 anys de veritable treball desinteressat pel poble. Érem una Junta molt ben avinguda. Recordo especialment la comparsa que s'organitzava per Carnaval o les festes del barri, al carrer Llarg, amb un sopar i una rifa que aplegava més de 300 persones. Preparàvem les amanides del sopar a casa. També teníem un drac que sortia per la Festa Major."

En Miquel ens recorda que a casa seva tenien vaques. "Els avis anaven a vendre a plaça els productes de l'horta, al passeig de Dintre, però la feina s'acumulava i van haver de triar una cosa o l'altra. I es decideixen per les vaques. Però, a l'avi li agradava molt la política i treballar pels altres, ja fos al Sindicat o a l'Ajuntament. L'àvia (Rosa Robert) havia de tenir cura de les vaques. Primer les teníem a

«Els pagesos existim»

la part de darrera de casa, a l'Horta d'en Creus, en uns antics terrenys propietat de l'escriptor Joaquim Ruyra i que el meu avi li compra l'any 1936. S'havia de treballar molt i ja sabem que el bestiar és molt esclau. Sigui el dia que sigui els hi has de donar menjar, s'han de munyir i netejar." Cap el 1972 traslladen les vaques al pla. Blanes havia crescut molt i no era viable tenir les vaques al mig del poble. Van tenir-ne fins que en Miquel es casa amb la Carme Creus, de Malgrat, el 1988.

En Miquel havia estudiat Tècnic Agrícola i comentà al seu pare la possibilitat de fer horta i deixar les vaques. I és així com construeixen els hivernacles en uns terrenys que el matrimoni havia comprat a Malgrat, perquè a Blanes es parlava que l'Ajuntament volia transformar els terrenys agrícoles en una zona hotelera i construir-hi pisos. I ara que ja fa més d'un any que el temporal Glòria inundà els camps amb la crescuda de la Tordera, tot aquest espai natural viu una nova etapa. "Primer volien urbanitzar aquests camps i ara voldrien fer-hi uns aiguamolls i un espai d'observació d'aus. Dona la impressió que els pagesos a Blanes hi sobrem, quan els primers ecologistes som nosaltres, perquè vivim de la terra i volem que estigui ben abonada, equilibrada i doni els millors productes." En Miquel defensa que hi ha d'haver un equilibri i que els pagesos han de poder seguir fent la seva activitat com han fet sempre, mantenint la terra cuidada i amb conreus.

La situació que vivim per la pandèmia ha fet que moltes persones canviïn la seva manera de viure i algunes pautes en l'alimentació. Cada vegada hi ha més persones

que valoren els productes ecològics i de proximitat, també anomenats de Km 0. Els Roger volen treballar en aquesta línia i donar a conèixer productes amb denominació d'origen com la mongeta del ganxet de Blanes, amb unes característiques organolèptiques que la fan única al món i "quan la mastegues no se li nota la pell". També fan la venda de verdura directe i els compradors poden recollir ells mateixos els tomàquets de la planta. Una venda que fa enriquir l'experiència per ambdues parts.

Aquest any han tingut una sorpresa agradable amb els calçots, que pràcticament han exhaurit. "L'any passat amb el confinament no els vam poder vendre", explica en Miquel Roger fill. Certament han passat uns mesos molt difícils, sobretot amb el Glòria que va arrasar el planter petit i els hivernacles, on també guardaven la maquinària. La sensació d'impotència per les inundacions va fer caure més d'una llàgrima. Ara treballen unes 6 hectàrees de les 10 que havien tingut. "Hem hagut de deixar terres de Malgrat que teníem de lloguer." No recorden una situació tant greu com aquella, però si que han escoltat a casa els desperfectes que van causar les inundacions de 1962 a la Plantera i el Racó d'en Portes. "Si volem evitar que una altra tordera torni a inundar els plans de conreu s'ha de reforçar la mota del riu i netejar de canyes i brutícia les rieres, però els organismes competents o no ho fan per temes mediambientals o perquè diuen no tenir diners. Això sí, quan passa alguna catàstrofe tots ens lamentem."

En Miquel fill – que va ser un membre molt actiu de la Colla Sardanista i ara al Grup Fondistes, com el seu pare – segueix amb la feina al camp, que li agrada i és la que ha vist fer a casa. El seu pare ho va haver de fer per ajudar a la família i ara dona llibertat al seu fill a que pugui fer una

altra cosa si li agrada més. Reconeix que ara la feina no és com abans, quan el camp requeria un gran esforç físic i l'ajuda d'animals. Ara és un treball molt més mecanitzat i compten amb gent que treballa per ells. "Això sí, és una feina que t'ha d'agradar i que t'ha de compensar econòmicament. Si no no és viable. Si la gent acceptés pagar una mica més podríem oferir uns productes més bons. Actualment hi ha varietats de tomàquets boníssimes, però el seu conreu resulta més car. També ens hauríem d'acostumar a no menjar només per la vista. Ara treballem amb plantes molt resistentes a les malalties. I pel que fa als insectes es fa lluita biològica per acabar amb les plagues i hem de ruixar menys. Pel que fa a les plantes ara surten varietats resistentes als virus."

Entre els productes més representatius tenen els carbassons; les mongetes, a Blanes banyons; o els tomàquets, com el Barbastro, molt delicat i de gran gust, el verd *Anairis* o el cor de bou *Gigawac*, una varietat també antiviral.

Però, a ca la Toia també feien molt de vi. Els Roger tenien vinya pròpia al sector de ses Vernes i a Mas Palou. I com era costum, abans d'obrir l'aixeta de la bota penjaven el ram. Una branca de pi al balcó de la casa del carrer de l'Antiga era senyal que s'hi podia comprar vi. I els Roger en venien

molt. A la botiga hi venien verdura, llet i vi. Encara conserven el cup i la premsa.

Acabem la conversa recordant els dinars que cada any feien els terrassans de la Cooperativa a S'Aguia, amb una fregida de serrans i jodrioles acabats de pescar, una amanida i l'arròs. No hi podien faltar unes cançons, com *Rosor*, cantada per en Miquel Pla, i *Paraules d'amor* a càrrec de Pere Gual. I poesies com *El cep*, recitada per l'Agustí Robert, i *La campana de Sant Honorat* i d'altres que recitava Salvador Vives. Amb una passió i sentiment que deixaven en Miquel ben sorprès. Hem après moltes coses en la poca estona que hem passat amb els dos Miquels i la Carme, parlant de com ha canviat la vida de pagès a Blanes i de l'estat actual de la pagesia. Ells agrairien que les administracions els ajudessin més a la promoció dels seus productes i que els tinguessin més presents, com un sector necessari i viu. "Els pagesos existim. Ara som unes 9 famílies les que ens dediquem a la pagesia. Hi ha joves que continuen i agafen més terres. Un bon polític per saber on ha d'anar Blanes primer ha de recordar d'on venim."

Torno al poble pels mateixos camins de terra, uns camins plens de sotracs per on els Roger i els altres terrassans de la Plantera han de passar cada dia per anar a la feina. ■

La sessió plenària va servir per aprovar un Pla d'Inversions Plurianual valorat en aproximadament 30 milions d'euros

El pla d'inversió 2021-2024 aprovat a la sessió del dia 25 de març estableix les principals prioritats pels propers quatre anys. Algunes d'aquestes propostes són la reforma de l'Avinguda Vila de Madrid, l'arranjament del barri de Valldolig, la protecció del Jaciment Romà dels Padrets i del Delta de la Tordera. El pla està valorat en uns 30 milions d'euros, i s'ha aprovat per unanimitat, és a dir, amb el recolzament de tots els grups polítics presents al consistori

El projecte es va començar a treballar amb els diversos grups polítics el novembre del 2019, amb l'objectiu d'establir un projecte per 4 anys, els què abasta un mandat. La pandèmia però, va deixar la proposta aturada fins a l'actualitat. Durant aquests darrers mesos s'han reprès les reunions amb tots els partits polítics, de manera que tots han participat en el debat del seu contingut fins culminar amb la seva presentació i aprovació al darrer ple.

L'aprovació d'aquest Pla d'Inversions Plurianual es pioner al municipi blanenc, com també ho és que el període de temps de la inversió va més enllà del mandat actual. Un altre aspecte important d'aquest projecte és el sistema que permetrà fer inversions a llarg termini, però sense haver de recórrer a endeutament bancari, que sol ser el procediment habitual de les administracions locals per poder finançar les seves inversions.

En aquest mateix punt, s'ha aprovat provisionalment l'expedient de modificació del pressupost municipal vigent que autoritza a fer les operacions comptables necessàries per finançar els projectes.

Pla d'Inversions 2021-2024: Projectes Prioritaris

L'aprovació del Pla d'Inversions 2021-2024 ha permès establir les principals prioritats a portar a terme a la vila de Blanes els propers quatre anys. Dins aquest pla estan inclosos els projectes que s'han estat treballant durant tot aquest temps.

En primer lloc trobem les reformes urbanístiques integrals de tres veïnats: l'Avinguda Vila de Madrid, els barris 2 i 3 de Valldolig, i el barri de Sa Carbonera. Una altra reforma que es portarà a terme dins aquest pla serà la reforma de la Plaça Onze de Setembre. L'ajuntament també destinarà part del pres-

L'Ajuntament de Blanes enllesteix la rehabilitació dels tres darrers pisos de l'antiga Escola Carles Faust per emergències socials. El projecte de rehabilitació compta amb un pressupost de 131.000 €, dels quals prop de 120.000 € corresponen a la reforma interior i 11.000 € als serveis comuns dels tres pisos d'aquest bloc

supost a asfaltar diferents trams de la ciutat, substituir enllumenat per LEDs als punts on encara no s'ha fet i a començar la nova Sala Cultural Polivalent a la planta baixa del Teatre de Blanes.

Una altra partida important d'inversió serà la nova Prefectura de la Policia Local i Protecció Civil, que des de novembre ja se'n va aprovar el pla de treball. Un altre projecte que ja estava en marxa és el de protegir i consolidar el Jaciment Arqueològic dels Padrets i per últim salvaguardar la Delta de La Tordera.

Altres punts del ple municipal

El consistori va aprovar l'adhesió al Pacte de les alcaldies pel Clima i l'Energia, així com el nou conveni conjunt amb el Consell Comarcal de la Selva pel servei de recollida i control dels animals de companyia abandonats, perduts

i/o ensalvatgits. Tots dos punts es van aprovar amb la unanimitat de tots els grups polítics.

Durant la sessió plenària es van debatre tres mocions. La primera, presentada pel partit de Ciutadans, per evitar l'ús partidista dels mitjans de comunicació, web i xarxes institucionals, la moció no va prosperar, ja que només va rebre els vots a favor del grup ponent juntament amb PSC i JxB, la resta va votar en contra. La segona moció la van presentar conjuntament BECP i ERC on es posicionaven a favor de la diversitat de gènere i la igualtat de drets de les persones trans, que es va aprovar per unanimitat. L'última de les mocions presentada al darrer ple va ser la del Consell Local de la Joventut de Blanes (CLJB) on demandava la reubicació del material de la mateixa entitat en dependències municipals, la moció no va prosperar. ■

VILA DE BLANES

Lluís Amat
Editor

Els escriptors de Blanes Joan Adell, Montserrat Medalla i Pep Alum, entre d'altres, homenatgen Joan Margarit amb motiu del Dia Mundial de la Poesia

L'acte es va allotjar a la Biblioteca Comarcal de Blanes, on també s'hi van fer d'altres activitats

La Biblioteca Comarcal de Blanes va celebrar la tarda-vespre del divendres 19 de Març el Dia Mundial de la Poesia. Ho va fer amb diverses activitats organitzades amb la complicitat d'entitats i grups de lectura que habitualment formen part d'aquest servei cultural.

L'any 1999 la UNESCO va proclamar el Dia Mundial de la Poesia per reconèixer el seu paper coma mitjà per satisfer les necessitats estètiques del món actual, una jornada d'homenatge a tothom qui manté viva la poesia. La Biblioteca Comarcal de Blanes pertany al Grup de Biblioteques Catalanes associades a la UNESCO i, per aquest motiu, cada any pels volts del 21 de març, s'acosta a la poesia.

L'acte més destacat de la vetllada va ser un 'Recital Poètic' que es va acollir a la Sala d'Actes Roberto Bolaño, amb la participació de l'espai 'El Plaer d'Escriure', conduït per l'escriptora blanesca Montserrat Medalla. Aquests darreres mesos ha perseverat en el

temps de manera telemàtica, i ara s'ha pogut reprendre presencialment amb el canvi de mesures de contenció COVID.

Homenatge al poeta i arquitecte Joan Margarit i a Felícia Fuster

Conjuntament amb Montserrat Medalla, també van participar-hi d'altres escriptors blanencs i blanenques i representants del món cultural de la vila: Joan Adell, Judit Ascanio, Matilde Nuri, Pep Alum, Eva Ariza, Núria Baldrich i Joana Arenas. El recital es va fer de manera híbrida, ja que prèviament a saber-se que es podria fer presencialment, ja s'havien enregistrat uns vídeos de presentació i de lectura de poesies.

La directora de la Biblioteca Comarcal de Blanes, Gemma Ciuró, va donar la benvinguda als assistents. Un dels eixos centrals del recital va ser homenatjar Joan Margarit, qui va traspasar tot just el passat 16 de febrer. Poeta, arquitecte i professor universitari,

L'acte més destacat de la vetllada va ser un 'Recital Poètic' que es va acollir a la Sala d'Actes Roberto Bolaño

Joan Margarit és un dels poetes més reconeguts de Catalunya, amb guardons com el Premi Nacional de Literatura de la Generalitat per Casa Misericòrdia el 2008, a més de premis concedits per l'estat espanyol com el Cervantes el 2019. La seva poesia va arribar a un públic molt ampli, i va esdevenir un dels poetes de referència de la literatura catalana contemporània.

Durant el 'Recital Poètic', la Biblioteca Comarcal de Blanes també es va sumar a la celebració que aquest 2021 fa la Institució de les Lletres Catalanes (ILC) amb motiu del Dia Mundial de la Poesia. La ILC homenatja enguany l'escriptora Felícia Fuster i Viladecans havent escollit el seu poema No em despullieu, que ha traduït a 25 llengües diferents, i també ha realitzat una versió en Braille. S'ha escollit aquesta poetessa, traductora i artista plàstica (Barcelona 1921-París 2012) amb motiu de l'Any Felícia Fuster, una dona compromesa amb els joves, els drets de les dones i la llengua.

Altres activitats a la biblioteca amb motiu del Dia Mundial de la Poesia

La vetllada amb motiu del Dia Mundial de la Poesia es va encetar amb la Decoració de l'aparador de la biblioteca feta pels Joves de

Nau4 Espai Jove, que van arranjar un mural acompanyat de vinils amb figures retòriques i una infografia sobre la història del Rap. Els encarregats de fer el muntatge van ser la Laura, l'Adrià i un dels cantants de rap més coneguts de Blanes, Prodi.

El vestíbul de la instal·lació cultural també allotjava una altra experiència relacionada amb el Dia Mundial de la Poesia. El Club de Lectura Infantil, que recentment ha llegit L'illa de Paidonèsia, d'Oriol Canosa, va respondre a un repte amb diversos poemes. Es tractava d'escriure un poema on surtin tres objectes que els seus autors i autores s'endurien a una illa deserta.

Per últim, al Bloc Jove de la Biblioteca Jove es va fer un muntatge poètic visual penjat a YouTube a càrrec dels participants del Club de Lectura Juvenil. En aquest darrer cas, el muntatge —titulat Racó de Poesia Jove— girava a l'entorn del tema dels refugiats, i es va recitar el poema Podries de Joana Respall. Es tracta del poema més actual de la poetessa (Barcelona 1913-Sant Feliu de Llobregat 2013), que descriu amb precisió i bellesa la crua realitat de la crisi dels refugiats, facilitant una comprensió empàtica de la situació que pateixen. ■

FISIOTERÀPIA I OSTEOPATIA

Cos Esvelt
CENTRE DE FISIOTERÀPIA
I ESTÈTICA AVANÇADA

Cos Esvelt Tossa

cosesvelt.tossa

972340740

LA LLUNA AL TRENCAONES

La lluna al trencaones. Dissset anys.
Nit callada, només el borbolleig
del mar als nostres peus entre els esculls.
Anihilats per la por i la vergonya
el temps se'ns esmunyí mirant el mar.

Un idil·li de cine mal après
una tarda avorrida de diumenge
i un fotograma esgrogueït pel temps.

Han passat un sens fi de plenilunis
de llavors ençà. La mateixa lluna,
el mateix mar llepant els vells esculls.
Si tu i jo, fràgils ombres d'aquell vespre,
ens hi tornéssim a trobar, fariem
com si acabéssim de sortir del cine:
ens fugiria el temps mirant el mar.

ESTRENY-ME AMB FORÇA EL DIT

A l'Ariel, el meu primer net

Amb la teva maneta de sis mesos
m'estrenys amb força un dit. Mirant-te els ulls
endeveno que no és un gest de por.
No sé què hi pot haver rere aquest acte.
Tal vegada un instant d'incertitud,
potser m'intentes dir no marxis, avi...
El fet és que tu arribes i jo marxo,
però aquest espai incert de temps que em resta
per estar amb tu, vull viure'l plenament
i et dic a cau d'orella, baix, baixet:
estreny-me amb força el dit, que quan me'n vagi
m'endugui el teu caliu, amb la certesa
que resta entre els teus dits quelcom de mi.

Joan Margarit, la poesia com a refugi

El poeta i arquitecte, que va rebre el Cervantes el desembre passat, s'acomiada amb una de les obres poètiques més sòlides de les lletres catalanes

El 18 de juliol del 1936, els pares de Joan Margarit tornaven de banyar-se a Castelldefels. S'havien casat feia només tres mesos. Eren feliços. Aquell dia, però, la seva vida va quedar trasbalsada, com la de molts altres. Ho explicava el poeta en una entrevista a NacióDigital, amb motiu d'un dels seus darrers llibres, *Per tenir una casa has de guanyar la guerra* (editat per Proa). Ha mort després d'una batalla que no podia guanyar. Però en aquell estiu truncat del 36 hi ha mol-

tes pistes del que seria el bressol d'una obra literària que els seus crítics ja han subratllat.

Mor el poeta Joan Margarit

Referent de la poesia catalana, va rebre el Premi Nacional de Literatura i el Premi Cervantes després d'una prolífica trajectòria. Esquiava a les grans paraules, aliè a la vanitat, en l'entrevista esmentada, Margarit va explicar com la poesia podia oferir una mica de consol. Per ell ho va ser. Sorprèn la presen-

«No m'interessin
ni els somnis ni
l'esperança perquè
són mentida»

«La mort d'una
filla no se supera,
s'incorpora
i continua»

cia del dolor i la pèrdua en la vida del poeta. És la mort d'una germana, la Trini, víctima de meningitis en la postguerra. Margarit recordava perfectament el combat dels pares per intentar salvar la nena, una nit a la llum d'una espelma, banyada en un cubell d'estany per intentar fer baixar la febre. O el drama patit per una altra germana, l'Esther, que al ser esquerrana, era obligada a anar amb el braç esquerre lligat a l'esquena i va acabar perdent el sentit d'orientació.

L'obra de Margarit és fruit d'una experiència molt dura i està arrelada als anys tèrbols de la dictadura, des de la presència de la por que palpava a casa al clima pesant generat per una religiositat opressora ("convé que vagis a missa"), tot i que guardava bons records de la seva etapa als minyons escolta amb mossèn Batlle. El moment del Congrés Eucarístic del 1952 el recordava amb sarcasme com una explosió de fanatisme. Com a arquitecte, va decidir especialitzar-se en Càlcul d'Estructures després d'haver vist els aiguats del Vallès del 1962.

El poeta, que publica en prosa "Per tenir casa cal guanyar la guerra", assegura que "Espanya és franquista des del segle XV". Afirmar que "la mort d'una filla no se supera, s'incorpora i continua", però que "la poesia dona un bocí de consol"

La tragèdia va trucar molts cops a la casa del poeta, que va veure perdre dues filles. Una d'elles, l'Anna era només un nadó, però la malaltia i la mort de Joana van trasbalsar la casa i ocupen un espai determinant en la seva creació poètica. Una desgràcia que assegurava que no es podia superar ("la paraula superar és un eufemisme") i que potser el feien especialment escèptic davant conceptes com el somni i l'esperança.

Margarit no era, però, un pessimista. Amb una consciència crítica molt viva, afrontava la vellesa sense enyorances perquè havia viscut intensament. Assegurava que si enyoraves alguna cosa era perquè no havies arribat al final. I se'n reia amb ganes dels vells que fantasmejaven es resistien a deixar enrere els anys joves ("la vida està feta per acabar-se").

El desembre passat, ja molt malalt, va rebre el Premi Cervantes, el colofó d'un seguit de reconeixements a una de les obres més interessants de la literatura catalana. Anteriorment havia rebut els premis Carles Riba i, en l'àmbit de l'Estat, el Nacional de Poesia i el Nacional de la Crítica. També va guanyar el Premi Iberoamericà de Poesia Pablo Neruda. Joan Margarit era un poeta que no es feia il·lusions, però estava convençut del poder enorme —aquell bocí de consol— que pot donar la paraula. ■

POEMA DE JOAN MARGARIT

El motiu tant és.
Cal buscar entre les restes el que ha sobreviscut.
¿Podríem no sentir-nos insegurs,
si els nostres sentiments
són territoris de frontera
perduts, recuperats, tornats a perdre?
Perquè estimar no és enamorar-se.
És tornar a construir, una vegada, una altra,
el mateix pati on escoltar les merles
quan a la primavera encara és de nit.
És l'únic cant d'ocell que podria ser Schubert.
Tu i jo com als vint anys, sols a la cuina,
ens fem forts escoltant aquesta melodia.
Més claredat no l'hem tinguda mai.

La cultura és un bé comú que generem entre tothom. Celobert

Pol Ginesta
Redactor

La cerimònia de veredictes i lliurament dels 57ens Premis Recvll de Blanes s'enregistra al Vilar el dia 12 de març, en un vídeo que es va difondre a les xarxes socials el migdia del diumenge 14 de març. Fou una cerimònia en format reduït on hi assistiren els guanyadors i guanyadores d'aquesta edició i els membres del jurat. Els únics parlaments van ser els de l'alcalde de Blanes, Àngel Canosa, i el de la presidenta del Jurat dels Premis Recvll, l'escriptora Maria Mercè Roca. Tot seguit, la secretària del jurat, s'encarregà d'anunciar el veredictes de les cinc categories literàries i Mònica Rabassa tancà la cerimònia amb un parlament en representació de l'Associació Recvll. L'obra Pati de veïns d'**Àngela Vinent Besalduch**. "una crònica pura dels dies del confinament que vam viure l'any passat, literal i descarnada, buida de cap ornament ni fantasia", va ser la guanyadora del Premi Joaquim Ruyra de Narració. **Jordi Julià Garriga** amb L'estranya terra va guanyar el Premi Benet Ribas de Poesia, amb un treball que té "un to elegíac i exhala melangia per una terra perduda i un temps en què els humans conviuen amb la natura i la respectaven." Òpera Creus de **Ferran García Moreno** va ser l'obra guanyadora del Premi Rafel Cornella

i Joaquim Abril de Retrat Literari, amb un treball que "ens obre la porta a la vida i l'obra de Jaume Creus, un escriptor oblidat que en aquest treball es recupera i es dignifica amb delicadesa i justícia poètica." **Ignasi García Barba** amb L'aprenenta guanyà el Premi de Teatre Josep Ametller, "on tracta d'una manera desenfadada i didàctica el món grec clàssic." Finalment, el Premi Salvador Reynaldos de Periodisme va ser per **Àlvar Caixal** amb Verdalet i Guardiola, Francesc, el retrat d'un blanenc nascut el 1914 i mort a Mauthausen el 1941, que esdevé "un magnífic exercici divulgatiu d'investigació i d'aportació a la reflexió col·lectiva d'un dels moments més tràgics de la història del segle XX." Aquesta 57ena edició ha sigut la segona vegada en què el lliurament no s'ha pogut fer públicament. La primera va ser el 1966, quan les autoritats franquistes de l'època van retirar el permís de publicació de la revista que dona cobertura als premis literaris i aquests no es van poder fer. Però, tot i la prohibició, el 30 de gener d'aquell 1966 Recvll es va amagar clandestinament per a fer públic el veredictes. Aquest 2021, la pandèmia de la Còvid 19 ha fet que el Santuari del Vilar i el seu porxo tornés a aixoplugar uns Premis Recvll. ■

Bruna Solei
Redactora

En el món del dret hi he anat gairebé sense pensar-hi, me l'he anat trobant. M'agrada molt llegir, m'agrada molt escriure i penso que hi ha moltes coses a millorar del nostre món

Alba Lupiáñez,
ladvocada.cat

Ens trobem amb l'**Alba Lupiáñez Mateu**, col·laboradora del Celobert que ens explica el seu nou projecte: obrir un despatx com a advocada. Ens interessen les seves motivacions per emprendre, quins han estat els arguments per decidir començar aquest repte en un moment econòmic i social tan complex. Ella està engrescada i motivada, desprèn molta il·lusió i alegria per aquesta nova etapa i ens transmet la seva emoció a cada paraula. Si voleu trobar-la, la seva web és www.ladvocada.cat

Bon dia Alba, felicitats per aquest projecte. Ens podries posar en antecedents, què has estudiat, com has arribat a ser advocada...

Primer de tot, moltes gràcies per entre-
vistar-me. Soc lectora fervent i col·la-
boradora del Celobert i sempre és un
plaer formar part d'aquesta revista.
Doncs ara ja tinc 31 anys, però fins avui
he completat estudis de comunicació au-
diovisual i vaig cursar la doble titulació de
Ciències Polítiques i Dret a la Universitat
de Girona. Després de diferents experi-
ències laborals, sobretot els darrers anys
treballant en un despatx de procuradors
de Blanes, vaig decidir cursar el màster
de l'advocacia per poder exercir.
En el món del dret hi he anat gaire-
bé sense pensar-hi, me l'he anat tro-
bant. M'agrada molt llegir, m'agrada
molt escriure i penso que hi ha moltes
coses a millorar del nostre món.

Bé, he estat habilitada de procuradora. De fet, treballar amb la procuradora Francisca Pascual ha estat una experiència molt important, perquè m'ha fet adonar que m'interessa molt aquest sector. Amb ella al seu costat, he vist que el Dret és una eina molt poderosa per poder ajudar a la gent. El dia a dia com a procuradora és una feina on els expedients de casos són constants i molt variats. A més, he tingut la sort d'estar a peu de judici, conèixer els advocats i advocades, i aprendre'n moltíssim. Hi ha hagut alguns casos en que jo estava a la sala i volia parlar, i fer d'advocada i dir "no diguis això, digues allò"... però és anecdòtic, la gran majoria són professionals per treure's el barret i en qui sempre et pots emmirallar.

Què aportaràs al món de l'advocacia?

Per una banda, m'agradaria incidir en la formació continuada, una de les potes essencials de qualsevol professional. He cursat l'especialització en jurisdicció de menors i m'estic especialitzant també en violències masclistes.

Per altra banda, durant el màster de l'advocacia vaig fer el dos períodes de pràctiques al despatx Marcó-Mateo, de Lloret. Hi vaig aprendre moltíssim i vaig confirmar que m'agradava el dret, que el dret laboral també tenia moltes oportunitats d'assistir a les persones i que era una de les branques i especialitzacions que també voldria treballar. Finalment, entre les pràctiques i la feina de procuradora, puc afirmar que gaudeixo de

«He cursat l'especialització en jurisdicció de menors i m'estic especialitzant també en violències masclistes»

«La conciliació efectiva i paritària encara no existeix, les mares continuem carregant molta més feina que els pares»

l'amistat i companyerisme de molts i moltes professionals del dret que m'han animat a començar i m'han ofert la seva assistència.

Per què ha Blanes? Tu ets de Blanes i vius a Blanes, però molts joves marxeu fora per feina i estudis i ja no torneu. Consideres que a Blanes hi ha suficients oportunitats?

Se m'ha plantejat oferta d'un parell de despatxos de fora però jo tenia clar que, al menys per començar, volia estar a Blanes. Blanes és una ciutat de 40.000 habitants, amb un entorn turístic i empresarialment molt actiu, i crec que té molt de potencial per poder-hi treballar. A més, la proximitat és qualitat de vida, m'agrada molt treballar però també soc activa i dinàmica i participo d'altres grups i projectes. Per això, considerava molt important treballar prop de casa. A totes aquestes consideracions, que ja tenia a priori, s'ha afegit que, recentment, he estat mare i, amb més motiu, penso que la decisió presa va ser l'encertada: treballar des de casa i a Blanes em permet conciliar millor la vida personal i professional.

Advocada i mare jove, combinació atrevida.

La conciliació efectiva i paritària encara no existeix, les mares continuem carregant molta més feina que els pares. I no només a nivell pràctic, sinó també per la percepció que té l'entorn sobre què has de fer tu i què ha de fer el pare. De forma crítica ho intentes canviar i busques còmplices, però encara que ho treballis amb la teva parella, continua existint, de forma subjacent, una mentalitat masculista en la idea de la maternitat. Ara no és moment de desenvolupar aquí una crítica sobre aquest tema, però aquest factor també ha estat un dels determinants per obrir el despatx a casa. És evident que la maternitat ha format part del meu procés d'emprenedoria, de la meva decisió de començar. Tanmateix, tinc la sort i el privilegi de tenir un entorn que sempre m'ha animat i ajudat quan ha fet falta. A d'altres gene-

racions anteriors a la nostra, com a dona i mare, visc en una societat més còmode i envoltada de gent que em dona suport.

I, malgrat tot, ets un exemple com a dona emprenedora, persona jove de Blanes que decideix treballar aquí.

Les alternatives no m'engrescaven i l'emprenedoria va aparèixer com l'opció que m'acompanya en aquest procés. Volia tenir la gestió del meu propi temps, la capacitat de decidir sobre la meva feina. Em vaig dir: tinc l'edat, tinc ganes de fer-ho i vaig dir: doncs endavant! També tinc molta sort amb el meu entorn, perquè el debat permanent amb aquells que t'envolten i t'ajuden és molt necessari. La meva família ha tingut sempre un negoci, la meva parella també és emprenedor amb un despatx d'enginyeria, i pensava que ara era el moment. Tenint un entorn que t'acompanya és il·lusionant i més factible. Ja no és el per què sí, sinó: per què no?

Fa anys la joventut s'ha hagut d'enfrontar a moltes complicacions: crisis econòmiques, polítiques, socials...

Jo vaig començar la universitat l'any 2008, quan esclata la bombolla immobiliària. Com jo, moltes altres persones han assumit que el món que ens ha tocat viure és canviant i complex, que les oportunitats que tenim s'han d'aprofitar. Tanmateix, els i les joves hem lluitat per estudiar i viatjar, per desenvolupar creativitat i alegria, per establir relacions sanes i boniques. Plenament conscients que viure no vol dir només treballar, hem descobert, malauradament, que la feina és més necessària que mai. Però hi ha moltes dificultats per trobar el teu lloc en el mercat laboral, per sentir-te realitzada.

Bé Alba, moltes felicitats i ànims i força perquè es realitzin tots els teus objectius.

Gràcies, tinc molta il·lusió i estic engrescada per conèixer a gent i ajudar a tantes persones com pugui. Em podeu buscar a www.ladvocada.cat ■

Qui sap què serà capaç de fer la dona quan finalment sigui lliure. Betty Friedan

ÒPTICA PLANELLS Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!
T'oferim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls
Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

Entre les cases que configuren la fesomia costera inconfusible de la vila de Tossa de Mar, destaca especialment, amb les seves formes sinuoses, Can Sans Moré. Bastida l'any 1906, per l'arquitecte Antoni de Falguera i Sivilla (1876-1945), és una mostra de construcció senyorial eclèctica que recull trets modernistes, clàssics i la petja d'una societat enriquida principalment amb el comerç, les inversions i la indústria suro-tapera

EL PROPIETARI

Joan Sans i Moré (Tossa, 1875 - 1915) encarna la figura dels grans empresaris tossencs de principis del segle xx. Els vincles familiars el van portar a estar molt relacionat des de ben jove amb el món dels negocis. Per una banda, el seu avi matern, Joan Moré i Pujals havia destacat fortament en la indústria suro-tapera a Motril (Granada) i per l'altra, el seu pare, Sebastià Sans i Garriga, vicecònsol de l'Uruguai a Tossa, que ja s'havia iniciat en aquest sector l'any 1880.

«Era posseïdor de diverses raons socials com per exemple la de Moré i Sans, a la població veïna de Palamós dedicada al comerç del suro. Alhora era accionista de la banca Viuda e hijos de Emilio Moré, empresa fundada el 1888 pel seu parent, també tossenc, Emili Moré Auger amb seu a Motril»

Malgrat tot Joan Sans Moré no es pot considerar un empresari exclusivament de la indústria surera si no que la seva activitat econòmica anava vinculada a un ampli ventall d'inversions que s'alimentaven les unes de les altres. Així la seva trajectòria com a comerciant va fer que, partir del 1900, es convertís en un gran hisendat i propietari forestal. Era posseïdor de diverses raons socials com per exemple la de *Moré i Sans*, a la població veïna de Palamós dedicada al comerç del suro. Alhora era accionista de la banca *Viuda e hijos de Emilio Moré*, empresa fundada el 1888 pel seu parent, també tossenc, Emili Moré Auger amb seu a Motril. Cal afegir que, dins d'alguns cercles de la historiografia local, hi ha hagut la intenció romàntica d'adjudicar-li l'etiqueta d'indià, com també d'una suposada activitat inversora en terres colombianes no demostrada documentalment¹.

La Tossa de principis del segle xx era una zona destacada en la indústria surera, fet que es posa de manifest en el gran nombre de famílies dedicades al sector, com els Torrellas, els Coris o els Teixidor entre altres. Empresaris els quals

1. Vista general de la casa. ©2017. Institut Amatller d'Art Hispànic. Foto Mas C-1225 (1907) - im 00454015

2. Interior d'una de les estances principals a la planta baixa. Fotografia gentilesa de l'Hotel Diana.

3. Pati interior amb la *Diana caçadora* de Frederic Marés i Deulovol. Fotografia gentilesa de l'Hotel Diana.

4. Vista exterior (detall). Fotografia gentilesa de l'Hotel Diana.

5. L'interior del pati central a l'època del seu esplendor. ©2015. Institut Amatller d'Art Hispànic. Foto Mas E-752 - im 05330013

6. Retrat Joan Sans Moré, ca. 1890. Joan Brull i Vinyolas (1863-1912) Col·lecció particular

«La façana principal, a la Plaça d'Espanya, recull els trets clàssics de les construccions de principis del segle xx. Austera i sense masses artificis, deixa el lloc de protagonista a la façana de la banda marítima»

estaven units per vincles amistosos, a vegades familiars fins i tot, formant una gran xarxa de negocis i contactes que els permetien progressar i adquirir un estatus rellevant. Tant és així que no era estrany veure'ls com a socis en diverses activitats econòmiques². Fruit dels temps de bonança, la majoria d'aquestes famílies havien establert les seves residències principals a la ciutat Barcelona, o en el cas dels Sans, també a la zona de Motril, tot i que tornaven sovint a Tossa a gaudir de les estones d'esbarjo.

Un estol de famílies reputades tant d'origen tossenc, com de l'àrea barcelonina formaven la denominada *colònia d'estiueig* buscant la tranquil·litat en una vila idíl·lica lluny de la gran ciutat. Els diaris locals de l'època no dubtaven en anunciar orgullosos l'arribada d'aquests hisendats: *Las conocidas familias de Sans, Moré, Rissech, Teixidor, Aromí y la del distinguido pintor Sr. Roig y Soler, han llegado á esta villa, formando la vanguardia, de las muchas otras no menos apreciables que según noticias nos favorecerán, permaneciendo una temporada entre nosotros*³.

LA CASA

L'any 1906 Joan Sans i Moré va encarregar la remodelació d'una finca a primera línia de mar l'arquitecte i membre de la colònia estiuenca de Tossa, Antoni de Falguera i Sivilla (1876-1945). Només sis anys abans, el 1900, Falguera havia obtingut el títol i amb poc temps havia consolidat el seu prestigi. No és gens estrany que Sans li confiés el projecte de la casa, ambdós personatges eren vells coneguts ja que formaven part de l'alta societat de la vila amb residència a Barcelona. La família Falguera era propietària de la Casa del Batlle, actual Museu Municipal de Tossa de Mar, i de la Torre d'Es Codolar on hi passava llargues temporades.

Malauradament encara avui no s'ha trobat el projecte original de l'edifici, fet que en dificulta l'estudi aprofundit i l'atribució dels seus elements arquitectònics i decoratius. Amb tot la Casa Sans Moré és una mostra de les influències recollides dins de l'estil de Falguera i actualment el resultat d'una sèrie de reformes que n'han mutilat en part el seu aspecte primigeni. La façana principal, a la Plaça d'Espanya, recull els trets clàssics de les construccions de

principis del segle XX. Austera i sense masses artificis, deixa el lloc de protagonista a la façana de la banda marítima. Destaquen les formes sinuoses i un coronament corbat rematat amb volutes i revestit de trencadís verd que podríem dir que és la fesomia més reconeixible de l'edifici. Aquesta solució arquitectònica i decorativa la trobem en altres exemples de l'arquitectura de Falguera com en un edifici d'habitatges situat al carrer Elcano, 63 de Barcelona, bastit l'any 1910 o, salvant les distàncies, a l'Ajuntament de Palau Solità i Plegamans. Hem de lamentar la pèrdua de les xemeneies modernistes també revestides de trencadís que completaven el conjunt. Tampoc s'han conservat els esgrafiats amb formes femenines i cops de fuet que orlaven la façana ni l'encapçalament amb la data de finalització de la casa en números romans (1907) o d'altres elements com les baranes originals dels balcons.

La planta noble, ubicada als baixos, és una mostra vivent de l'estil modernista i de la seva voluntat d'aplicar les premisses d'aquest estil, no només a nivell estructural, sinó també en el desplegament decoratiu de l'interior de les estances. Un dels elements més rellevants és la gran llar de foc que presideix la sala principal decorada amb motius vegetals. És aquí on trobem la influència d'Antoni Gaudí del qual en va ser alumne. Pel que fa a l'autoria dels elements escultòrics, la forja i els vitralls, encara avui es plantegen dubtes per manca de documentació relacionada amb la construcció de la finca. L'únic fet constatat documentalment és que hi va col·laborar l'escultor Alfons Juyol. A la façana hi destaquen les gàrgoles en forma de figures al·legòriques femenines de les quals se'n conserven dibuixos preparatoris a l'arxiu de l'arquitecte⁴.

Dels diversos paviments hidràulics en destaca principalment el que trobem al pati interior. Es tracta d'un disseny de la fàbrica de rajoles barcelonina Escofet, ideat l'any 1900 per l'artista modernista Alexandre de Riquer (1856-1920). Aquest model va tenir molt bona acceptació i actualment existeixen mostres en llocs tant emblemàtics com l'antic escriptori del Cercle del Liceu, l'Institut Pere Mata de Reus o la casa senyorial de Can Pignatelli a Tordera. A més, tal i com es corrobora en

«La planta noble, ubicada als baixos de la casa, és una mostra vivent de l'estil modernista i de la seva voluntat d'aplicar les premisses d'aquest estil, no només a nivell estructural, sinó també en el desplegament decoratiu de l'interior de les estances»

una antiga fotografia, sabem que el mateix Riquer va emprar aquest disseny del paviment pel seu taller.

ARQUITECTURA SINGULAR

Les revistes especialitzades en l'arquitectura de l'època van dedicar amplis reportatges fotogràfics destacant les virtuts d'aquesta casa. L'any 1908 a la *Il·lustració Catalana* ocupava tota una plana plena d'imatges del interior i exterior amb la següent ressenya: «*Continuant la tasca que'ns vam imposar d'anar donant a conèixer als nostres benivolguts llegidors les noves construccions rurals, que tant contribuïren a expandir el bon gust arquitectònic entre'ls habitants de les diverses comarques catalanes hont s'axecan, podem avuy reproduhir en nostres planes alguns aspectes de la bonica casa que baix la direcció deis arquitectes germans Falguera, de Barcelona, s'ha fet construir a la xamosa y simpática vila de Tossa, l'enamorat de la nostra pàtria En Joan Sans, hermós hostatge hont s'hi agermana la inspiració dels artistes y els desitjos del propietari, ab la franquesa y bonhomia dels fills d'aquella vila de la costa catalana, lloch encantador per ses belleses naturals y sos recorts d'altres temps*». L'any 1913 era el torn de *L'Anuari de l'Associació d'Arquitectes de Catalunya* i la revista *La construcción moderna* on s'hi va dedicar una menció dins d'un article en el que es feia ressò de les excel·lències del seu disseny.

Joan Sans només gaudiria una dècada de la seva vida d'aquesta casa, ja que el 1915, amb només quaranta anys, moria solter i sense deixar descendència. La finca passà a ser propietat de la seva germana Maria Sans i Moré que anys abans havia contret matrimoni amb Francesc de Paula Rissech i Samada, fill també d'una família tossenca

destacada en el comerç del suro. La segona reforma es produeix després de la mort Maria Sans, l'any 1927. Es sap que tres anys més tard passa a mans de Ferràn Vilallonga i Balam, germà del pintor Jaume Vilallonga i Balam⁵ és en aquest moment en que es basteix la gran escalinata de marbre d'accés als pisos i la columna que es troba la vestíbul d'entrada de la finca. Alhora, al pati interior, es construeix una font decorativa on s'hi emplaça l'escultura *Diana Caçadora*, obra de Frederic Marés i Deulovol.

Des de l'any 1958 la finca pateix una gran remodelació per reconvertir-se en hotel i a partir d'aquest moment es succeeixen una sèrie de modificacions interiors per guanyar habitacions i adaptar l'edifici al nous usos turístics.

Actualment, quan l'establiment és obert, es pot contemplar a la planta baixa i els patis exterior i interior i les estances que encara conserven en gran part la decoració i l'essència del que va ser Can Sans Moré en els seus temps de màxima esplendor. ■

¹ MORÉ AGUIRRE DAVID. *Patrimoni arquitectònic indià a Tossa. Mites i realitats*, dins de *Quaderns de la Selva*, 28 (2016).

² L'any 1908 es constituïa la societat col·lectiva Torrellas, Calatayud y Compañia amb domicili social a Tossa, i que tenia per objecte la pesca de la xàvega. L'integraven, junt amb Joan Sans Moré, altres empresaris de renom com Pere Torrellas, els industrials tapers Pere Coris i Rissech i Vicenç Teixidor i Masjuan, el cunyat d'aquest, Vicenç Calatayud Segarra, i el pescador Eduard Balam Font. ALVARADO COSTA, Joaquim; PAREJO MORUNO, Francisco Manuel (2016). *Indústria i comerç del suro. Els Torrellas de Tossa (1879-1923)*, Centre d'Estudis Tossencs.

³ El Distrito Farnense. 21/7/1895.

⁴ CATAJUS OLIART, Aleix. *L'arquitecte Antoni de Falguera i Sivilla (1876-1947)*, Locus Amoenus, núm. 5. Universitat Autònoma de Barcelona. Bellaterra. 2001. Pàgines 277-290.

⁵ VICENS TARRÉ, Joan. *La casa Sans o Falguera de Tossa de Mar*, Revista de Girona, número 197. 1999. Pàgines 97-102.

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

 Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos · 17300 BLANES (Gi)
Tel. 972 35 80 70 · realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Olga Casado
Periodista

Marina Nicolàs és Regidora de Medi Ambient, Joventut i Biblioteca a l'Ajuntament de Lloret de Mar.

Una de les àrees que gestiona és les platges. Malgrat els entrebancs, la vacuna es veu com un bri d'esperança per a la temporada estival. Com estan preparant-se?

Evidentment, les platges són un atractiu i el reclam turístic més important per Lloret. Estem parlant i mirant a veure com ho encarem aquest any. La incertesa és molt gran i haurem d'esperar per veure quines són les mesures que ens arriben des de dalt i quines són les dades epidemiològiques per prendre les decisions que siguin necessàries.

Aquesta setmana ens hem començat a reunir amb els concessionaris de platges, protecció civil, turisme i medi ambient per començar a dibuixar l'estratègia que hem de seguir aquest 2021. L'any passat vam ser pioners en la sectori-

tzació de platges per garantir totes les mesures de seguretat. Enguany haurem d'estudiar quina és la situació i quines mesures haurem de prendre. Estem molt al cas i esperant que tinguem una mica més d'informació per decidir què fer.

Lloret ha estat l'escenari d'alguns anuncis, com el d'Estrella Damm. Com a regidora de medi ambient, què considera que la vila pot oferir?

El patrimoni natural que ens envolta és extraordinari. Ara, tenim l'exemple de l'Estrella Damm. També, a l'octubre de l'any passat hi va haver el rodatge de la superproducció de Hollywood. Segurament, aquests mesos ens han donat l'oportunitat de valorar l'espectacular paratge que ens envolta perquè ens hem hagut de quedar aquí. Molta gent tenim tendència a valorar el que és de fora. Quan tenim vacances sortim de seguida. Però durant aquest temps ho hem pogut valorar molt. El fet de poder veure uns paisatges tan bonics, que et deixen bocabadat, fa estar orgullós.

El consistori lloretenc ha arribat a un acord amb el propietari dels terrenys entre Cala Banyes i el Castell de Sant Joan per municipalitzar i adequar aquest tram del camí de ronda. A més, continuen les negociacions amb l'altre propietari perquè el camí arribi a Fenals. Que suposarà per la localitat aquesta incorporació?

El passat mes de febrer es va signar l'acord amb un dels propietaris per on passa el traçat del camí de ronda cap a Fenals. En aquest sentit, una part ja la tenim enllestida. Ara estan començant

«Els camins de ronda són un actiu importantíssim i els hem de poder tenir com més aviat millor»

«Durant la pandèmia s'ha posat molt el focus en els aspectes negatius i no en els positius del jovent que a Lloret ha estat espectacular»

les negociacions per l'expropiació de l'altre. Per la part que ja tenim fet l'acord amb el propietari, ja estem en el procés de licitació de les obres per posar-nos-hi tan aviat com es pugui.

És difícil dir quan tindrem camí de ronda. Les fases una i dues són les que ja podem començar a treballar perquè ja tenim l'acord amb el propietari. Les obres s'han de poder començar abans que acabi l'any. La tercera fase dependrà de com avancen els tractes i les negociacions amb l'altre propietari. Els camins de ronda són un actiu importantíssim i els hem de poder tenir com més aviat millor. Afegeixen valor paisatgístic i turístic, perquè es podrà fer tot el recorregut d'una punta a una altra. Per tant, sumarà. Serà un atractiu més a tots els que ja tenim. Tenim ganes d'aconseguir-ho.

Arran de la crisi sanitària, ha sorgit l'estereotip de jove que incompleix les restriccions. Però també, els joves han sigut solidaris durant la pandèmia i han ajudat la comunitat. Com valora la joventut lloretenca?

Dels joves lloretencs només puc dir bones paraules. En tots aquests mesos, hem tingut moltíssimes mostres de solidaritat i altruisme. És per aplaudir-ho. Recordo el dia que van decretar l'estat d'alarma i que Jovent Solidari ja es va posar en contacte amb nosaltres. Des del primer minut, es van constituir com a associació per poder ajudar a les persones grans. Els oferien tot allò que necessitessin per tal que no sortissin de casa: anar a comprar, passejar les mascotes, anar

a buscar les escombraries i llençar-les, etc. En definitiva, qualsevol cosa per ajudar als col·lectius més vulnerables.

El passat juliol es va fer un homenatge i es va plantar un ametller davant El Puntet en reconeixement de tota aquesta tasca. Va ser molt emotiu per què van poder agrair-ho persones que havien estat usuàries d'aquest servei de Jovent Solidari. Durant la pandèmia, s'ha posat molt el focus en els aspectes negatius i no en els positius del jovent que a Lloret ha estat espectacular. Com a regidora, estic molt contenta. Fa posar la pell de gallina, veure com ho han anat portant tot.

Lloret és una localitat amb forta tradició d'esplais. Considera que són espais segurs? Poden representar una sortida pels joves i infants que necessiten socialitzar-se i alhora garantir totes les mesures de seguretat?

Totalment. Les últimes setmanes els he anat a veure i la majoria d'activitats són a l'aire lliure. Tots van amb mascareta tota l'estona, quan entren els hi prenen la temperatura i els posen el gel hidroalcohòlic a les mans. Una responsabilitat absoluta.

Personalment, els volia agrair tota aquesta tasca que han fet perquè des de la primera setmana van estar oferint tota mena d'activitats en línia i jocs perquè les famílies els poguessin seguir. Moltes famílies també han agraït la tasca, totalment altruista, d'aquesta cinquantena de joves lloretencs que treuen el temps d'on sigui, tot i que estudien i, en molts casos, també treballen per poder-se pagar els estudis. Aquestes últimes setmanes que ja han pogut fer l'activitat presencial, els he anat a veure i estan contentíssims.

El consistori lloretenc ha participat en un programa sobre estalvi energètic de la Diputació de Girona. Una de les sessions, Parlem al Carrer, va consistir en la instal·lació d'una carpa on es va informar els lloretencs sobre aquest tema. En què va consistir?

Ens vam voler adherir a aquest programa d'estalvi energètic de la

Diputació de Girona perquè vam considerar que, en una època en què la gent perd poder adquisitiu, totes les mesures que ens permetin estalviar una mica de diners i fer les nostres cases una mica més sostenibles energèticament, són molt interessants.

Consistia en sessions en línia obertes a tothom, on es donaven consells i la gent podia plantejar els seus dubtes. Ens van explicar coses molt bàsiques dels electrodomèstics de la cuina, que potser mai hi penses, però si et donen quatre consells, realment es veuen reflectits a la factura. També ens van ensenyar a llegir la factura de la llum, perquè molta gent la rebem i no ho entenem tot.

Fa unes quantes setmanes vam posar una carpa al mercat municipal per tal que tothom que volgués anar a informar-se ho pogués fer. Va ser un matí molt profitós, la gent passava i preguntava. Eren coses simples que pots fer servir en el teu dia a dia per intentar estalviar una mica.

Quins van ser els principals dubtes de la ciutadania?

La gent ho està passant malament i pensa molt en què pot fer per estalviar. Pel bo i pel dolent, Lloret és el segon lloc on més taxa turística es recapta. Molta gent s'ha quedat sense feina i qualsevol estalvi és molt benvingut. Per tant, per aquí anaven la majoria de dubtes.

Recentment, les biblioteques catalanes han unificat el catàleg i ara és accessible amb un carnet universitat. Com valora aquesta decisió?

Abans, hi havia un catàleg interbibliotecari entre totes les biblioteques que no formaven part de la Diputació de Barcelona i un altre per les que sí. Ara, s'ha fet un catàleg conjunt i, conseqüentment, qualsevol usuari de la biblioteca té accés a qualsevol font de consulta de qualsevol biblioteca pública de Catalunya. Amb el carnet d'usuari de la biblioteca, es poden consultar totes les fonts i fer servir el préstec interbibliotecari. Per tant, si es necessita un préstec concret, es pot demanar a qualsevol biblioteca. Ho valorem molt positivament. ■

L'Àngel sense ales

Com un rellotge de sol natural, la seva estrella llueix amb els rajos del sol a l'hora de l'àngelus, a mig camí entre Lloret i Sant Pere i al cim del turó de *Ses Pedres Lluidores* s'alça poderós aquest monument que faria les delícies de qualsevol ruta Verdaguèria

L'obra va ser projectada per Enric Monserdà, el qual havia tingut cura de la major part de la decoració interior del santuari de St. Pere quan fou restaurat en el 1898. Hi col·laboraren en la part escultòrica Frederic Bechini, Eusebi Arnau i Joan Pujol. El primer de maig de 1904, moment en que es va inaugurar el monument, res havia de presagiar que el seu esplendor es veuria colpit pel pas del temps i un dia aquelles ales esplèndides i, gran part del conjunt monumental de Sant Pere del Bosc, estarien en una situació crítica.

Un grup de lloretencs i lloretenques vinculats amb la cultura han impulsat la participació creativa en una acció que vol ser alhora una reivindicació de la història del monument i del estat de conservació en que es troba actualment. En total més d'una vuitantena d'obres s'han exposat de manera virtual en un compte d'instagram @langeldelloret expressament creat a mode de sala d'ex-

posicions on podem gaudir de les diferents creacions presentades en la crida. Les ales i la seva absència en futur imaginat són el fil temàtic de les propostes presentades. La iniciativa, que ha tingut bona acollida, es va estendre primerament en cercles vinculats amb el món artístic i en, una segona fase, a aules d'escoles i instituts, alguns alumnes de les quals hi van participar activament aportant la seva visió particular.

Una gran varietat de disciplines artístiques que van des del *urbansketching*, el collage, l'aquarel·la, la fotografia, el videoart i la poesia, configuren un estol riquíssim d'obres amb la finalitat que aquesta reivindicació contribueixi a que es passi a l'acció per protegir i conservar l'Àngel i el conjunt modernista de Sant Pere del Bosc.

Podeu veure la resta d'obres a Instagram @langeldelloret ■

1. Helena Castells, alumne de 4rt d'ESO de l'Immaculada Concepció de Lloret de Mar. Tècnica: llapis de colors sobre paper.
2. Marta Blanch Serrat. Tècnica mixta: aquarel·la i digitalització.
3. Montse Rocabert. Tècnica: remolatxa fresca, tinta xinesa i aquarel·les sobre paper.

4. Juan Velasco. Tècnica: aquarel·la i tinta sobre llibreta.
 5. Dani Bruzos. Tècnica: Aquarel·la. Suport: DINA4 280gr/m2.

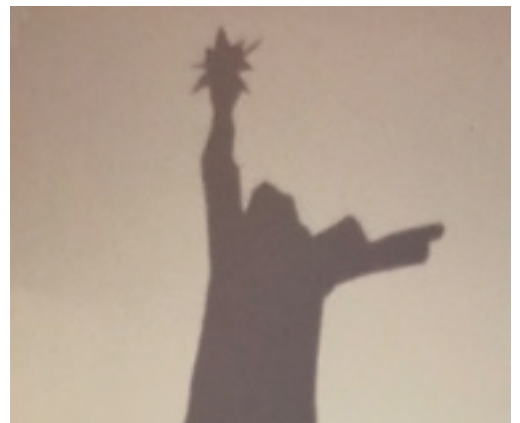
6. Mariona Panés, alumna de 4rt d'ESO de l'Immaculada Concepció de Lloret de Mar. Tècnica: llapis i aquarel·la sobre paper.

7. Francesc Gironès, alumne de 1er d'ESO de l'Immaculada Concepció de Lloret de Mar. Tècnica: collage.
 8. Carla Bas, alumne de 3er d'ESO de l'Immaculada Concepció de Lloret de Mar. Tècnica: collage.

9. David Salcedo. Tècnica: fotografia, muntatge digital.
 10. Martina Urdiales, alumna de l'Immaculada Concepció de Lloret de Mar. Tècnica: joc d'ombres.

Viure sense tant plàstic és possible

Viure sense plàstics és difícil [...] Vivim en una situació d'emergència climàtica i és a les nostres mans frenar-ho

Viure sense plàstics és difícil. Des de les bosses i guants al supermercat, fins als gots d'un sol ús o les palletes. Tot plegat fa pensar si és possible viure sense plàstic. Vivim en una situació d'emergència climàtica i és a les nostres mans frenar-ho. Cada vegada més, ens esforcem per eliminar el plàstic de les nostres llars: als lavabos, a la cuina, al jardí, i fins i tot, en els animals de companyia. Reduir el consum de plàstic no només és beneficiós pel medi ambient sinó també per la nostra butxaca. Segons el portal britànic *Friends of the Earth*, **només el 9% dels plàstics usats s'han reciclat.**

Des de la xarxa internacional d'organitzacions mediambientals han demanat consells a la bloguera britànica Wendy Graham per tal de trobar algunes solucions pràctiques. Ella detalla que és gairebé impossible no platejar-se comprar sabó per rentar els plats. Però els plats es poden rentar o bé manualment o bé al rentaplats. Si ens decantem per la primera opció, comenta que una de les maneres més senzilles és anar reomplint l'envàs inicial de sabó a les diferents botigues que venen a granel aquest tipus de productes. I és que comprar a granel no és nou. No és estrany veure botigues que permeten comprar pasta a pes, arròs, llegums i fruits secs. Aquest és un dels altres consells per tal de reduir el plàstic i comprar-ho directament a les botigues i sense envàs per, posteriorment, emmagatzemar-ho en pots o carmanyoles. Igual que podem comprar menjar, també s'hi poden trobar productes de neteja sota aquest concepte.

Els plats, però, no es poden netejar només amb sabó. Calen unes esponges o bé fregalls perquè quedi net. Per aquest motiu Graham recomana raspalls de fusta que, segons diu, són una bona alternativa als de plàstic.

REDUIR EL PLÀSTIC AL LAVABO

Però quan pensem a reduir els plàstics de la nostra llar, si hi ha un lloc on se'ns fa especialment difícil fer-ho per la quantitat de productes envasats és el bany. *Friends of the Earth* dona alguns consells a la seva web. Per exemple, pel que fa als bastonets per a les orelles, suggereix fer-ne servir de biodegradables de cotó.

I el sabó de la dutxa i les mans? El que precisament tenen en comú són els envasos de plàstic. Els usuaris de la web consultats a través de Facebook han respost que la millor

manera per reduir-ne el plàstic és deixant de banda el sabó líquid i passar-se a les barres de sabó o pastilles. A més de la reducció del plàstic, asseguruen que porten menys aigua que els sabons líquids i que, per tant, duren més i contribueix a l'estalvi.

Però també es pot reduir el consum de plàstic amb els rotllos de paper. Alguns supermercats posen a disposició dels clients "paper eco" però ve recobert amb plàstic d'un sol ús. Des del portal britànic recomanen comprar o bé els rotllos més grans possibles o bé comprar-los de manera individual en un supermercat de confiança.

ÉS POSSIBLE REDUIR EL PLÀSTIC A LES JOGUINES?

Moltes de les joguines destinades als infants són de plàstic. Malgrat tot, cada vegada es poden trobar més joguines de fusta. Des de *Friends of the Earth*, recullen el cas de la Bettina, mare de dos fills, que explica la reducció de consum de plàstic no va produir-se per complet de la nit al dia. Recorda que aquesta tasca era més fàcil quan eren més petits perquè ara que són més grans també volen jugar amb els Playmobil i Lego.

Així, assegura que ha instaurat una nova norma a casa: no comprar més joguines noves de plàstic. Per aquesta raó, des del portal britànic recomanen adquirir joguines de segona mà. A més a més, en lloc de comprar retoladors intenta que els nens pintin i dibuixin amb llapis de fusta, que assenyala que no contenen plàstic. Per altra banda, per Nadal, amb la família estan intentant fer regals basats en experiències i no pas en coses materials. Per exemple, una entrada al teatre o un espectacle.

REDUIR EL PLÀSTIC AL JARDÍ

La periodista britànica *Alys Fowler* a través del portal britànic *Friends of the Earth* recomana fer servir testos biodegradables per a les plantes en lloc de fer-les servir de plàstic. Perquè, a més a més, quan es fan malbé al cap d'uns anys poden fer-se servir com a compost.

Segons exposa Fowler val la pena intentar reduir el plàstic dels testos perquè són difícils de reciclar. Ressalta també que per tenir un bon jardí cal tenir una bona terra també. D'aquesta manera, recomana fer compost casolà per cuidar-lo. El compost, segons explica a través de *Friends of the Earth*, evita que el material biodegradable i orgànic acabi a l'abocador.

«Comprar a granel no és nou»

L'Ajuntament de Blanes posarà en marxa una Deixalleria Mòbil per facilitar el reciclatge als barris

L'Àrea de Residus i Serveis de l'Ajuntament de Blanes està treballant en un projecte que tenia *'in mente'*, i que ara serà realitat impulsat sobretot pels excel·lents resultats obtinguts en una experiència prèvia. S'ha planificat poder portar arreu del municipi una 'Deixalleria Mòbil' per facilitar el reciclatge a la ciutadania, en aquell tipus de residus que cal anar a portar a la Deixalleria Municipal que hi ha al polígon industrial, a la Carretera de Malgrat.

Aquesta 'Deixalleria Mòbil' acostarà l'equipament arreu del municipi, de manera que els veïns i veïnes el tindran més a prop per abocar-hi el material de petites dimensions que s'hi ha de dur. L'objectiu no és tan sols apropar el servei a la ciutadania, sinó també contribuir a què les illes de contenidors on habitualment se solen deixar aquest tipus de materials estiguin més nets.

L'experiència prèvia s'ha estat fent als barris de Sa Massaneda i S'Auguer on s'han dut a terme diverses accions que formaven part del 'Pla de Barris'.

A canvi de portar-hi el residu que tocava, cada setmana se'ls regalava algun obsequi relacionat amb el reciclatge. Ja fos perquè serveix per fer-ne, o bé perquè el regal estava confeccionat amb material reciclat. Durant la primera setmana es van lliurar els coneguts 'Boc'n'Roll', un embolcall per tot tipus d'aliments que substitueix el tradicional paper d'alumini o les bosses de plàstic. La segona setmana es van repartir bosses de compostatge per la orgànica; la tercera setmana llibretes fetes de paper i cartró reciclats; i la darrera setmana uns embuts per a la recollida d'oli de cuina usat.

La campanya l'ha dut a terme el Departament de Residus i Neteja, de l'Àrea d'Enginyeria de l'Ajuntament de Blanes, amb el suport de la Generalitat de Catalunya, i està subvencionada pel Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc del Projecte 'Treball als Barris'. ■

Pep Martí
Periosita

Adrià Costa
Fotògraf

Mor Arcadi Oliveres, la bondat rebel

L'activista i expresident de Justícia i Pau va ser un dels impulsors de Procés Constituent i deixa un llegat de compromís pels valors de la pau

Arcadi Oliveres va morir el dimarts 6 d'abril als 75 anys d'un càncer de pàncrees. Fa uns dies, la seva família va habilitar un mur digital perquè aquell qui volgués li enviés missatges de suport. La pàgina ha estat la manera en què s'ha comunicat oficialment la mort. Ha estat aquest el darrer episodi d'una vida que ha deixat mestratge.

«No sé si deixo cap llegat»

L'activista i expresident de Justícia i Pau explica com afronta una malaltia terminal diagnosticada fa poques setmanes: «Penso en l'estimació de la qual gaudeixo i menys en el balanç de la meua vida»

Oliveres mai no va llegir Hazañas bélicas, un dels còmics que fascinava —a falta d'altres— els joves de la seva generació. El seu pare tenia ben viva la memòria de la Guerra Civil. D'aquesta manera, la cultura de la pau va entrar de ben jove en el món d'un dels exponents del pensament, però també de l'acció pacifista. Un pare el seu que ell explicava que era d'idees conservadores, però catalanista i antibel·licista. Així, aviat va tenir clar la fidelitat al país i a uns determinats valors.

Després vindria una altra experiència formadora com va ser l'escola dels Escolapis del carrer de Diputació. Allí va conèixer alguns

dels professors que havien estat represaliats i expulsats de la Universitat de Barcelona, així com personalitats que després tindrien un protagonisme en el combat contra la dictadura, com Lluís Maria Xirinacs.

JUSTÍCIA I PAU

Arcadi Oliveres dona el seu fons personal a l'Arxiu Nacional de Catalunya 26 caixes amb documentació de l'activisme que l'expresident de Justícia i Pau ha seguit durant més de mig segle.

"Això és una república i hem d'elegir president", els va dir un dia a classe Xirinacs per explicar-los que s'havien de triar delegats. Allò el va impactar. Xirinacs també els va fer conèixer la realitat dels "altres" pobles ibèrics, com el basc. També va conèixer altres professors destacats com el filòsof Octavi Fullat.

«Això és una república i hem d'elegir president»

Amb aquest bagatge, Oliveres va encarrilar els estudis d'economia, però sempre acompanyats de compromís social. Va ser present en moltes iniciatives sorgides de l'antifranquisme, des de la creació del Sindicat Democràtic d'Estudiants a l'Assemblea de Catalunya o el moviment veïnal. Com a continuador

de la petjada rebuda als Escolapis, va combinar compromís i fe des de Cristians pel Socialisme, un dels noms emblemàtics d'aquells anys, en la línia de Jaume Botey, una altra influència.

Arcadi Oliveres va ser president de Justícia i Pau, l'entitat vinculada a l'Església que a Catalunya va girar durant molts anys entorn d'una altra figura emblemàtica com Joan Gomis, bon amic seu. Oliveres va ser determinant en moltes de les campanyes engegades entorn la idea de solidaritat, des del moviment en favor del 0,7% en ajudes al desenvolupament a la lluita contra el comerç d'armes, una altra de les seves obsessions socials.

Oliveres va ser president de Justícia i Pau

El tema de la indústria armamentística va ser precisament el tema de la seva tesi doctoral, que va treballar durant els anys vuitanta. Va argumentar en ella el fracàs econòmic que suposava el sector de les armes, amb dades de les empreses de l'aleshores INI espanyol, que considerava que feien unes inversions costoses i contraproduents, no ja des del vessant de l'ètica, sinó també des del de l'economia.

El fracàs relatiu de Procés Constituent

Sense ser polític ni voler-ho ser, també va fer política. L'any 2013, va impulsar amb la monja Teresa Forcadell la plataforma Procés Constituent a Catalunya. Volien aglutinar tota l'esquerra alternativa. El projecte no va reeixir, però Oliveres mai ho va considerar un fracàs estricte, ja que deia amb raó que d'aquest impuls havien sorgit molts lideratges, de Xavier Domènech a Jaume Asens. Quan van arribar les eleccions del 21-D del 2017, Oliveres va demanar el vot per a la CUP.

EL MÓN DESPRÉS DEL CORONAVIRUS

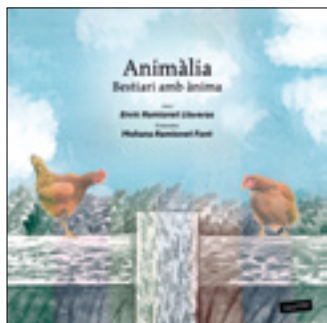
Reconstruir el contracte social després del coronavirus: entre la regressió i la por de les elits. L'expresident de Justícia i Pau Arcadi Oliveres, la catedràtica de la UAB Miren Etxezarreta, el secretari general de la Cecot David Garrofé i Emili Ferrer, d'Economistes Davant la Crisi, analitzen el panorama que deixa la pandèmia.

Compromès amb el procés, va mantenir una actitud crítica amb el que considerava que havia estat una "precipitació". En una entrevista concedida a NacióDigital el febrer del 2018, va suggerir tres requisits per reeixir: reforçar una majoria sobiranista a la societat catalana, definir el país que es volia i explicar bé la causa catalana a la societat espanyola. Una cosa aquesta que creia que no s'havia fet. Li preocupava sobretot que el sobiranisme no sabés atreure prou el que ell anomenava la "perifèria barcelonina decebuda".

[...] reforçar una majoria sobiranista a la societat catalana, definir el país que es volia i explicar bé la causa catalana

Cristianisme valent i social

Arcadi Oliveres representava una tradició del cristianisme social més valent que ha donat molt bons talents. Ell va saber sempre aplegar uns ideals de radicalitat econòmica, enarborant un anticapitalisme nítid, amb un treball acadèmic seriós. Fa uns mesos, en plena pandèmia, considerava ridícula la xifra destinada a l'ingrés mínim vital (3.000 milions enfront dels 15.000 de la despesa militar). A més, però, tenia una altra característica que l'interlocutor sempre percebia, com era una bondat innata, nascuda no pas de la ingenuïtat, sinó d'una integritat que ens ha acomiadat. ■

El Punt Volat
92 pàgines
PVP 15 €

Ressenya d'Artur Ribó

Animàlia. Bestiari amb ànima

Animàlia. Bestiari amb ànima és un d'aquells llibres que t'agrada tenir entre les mans, fullejar-lo, llegir-ne algun vers, palpar el tacte agradable de les pàgines, gaudir de les il·lustracions a l'atzar i recuperar-lo de tant en tant. Publicat sota el segell d'El Punt Volat, serveis editorials, *Animàlia* és un àlbum il·lustrat on es combinen descripcions d'animals —escrites en vers— amb il·lustracions en color. L'encarregat de tacar les pàgines de lletres ha estat l'Enric Ramionet Lloveras, col·laborador habitual del diari *El Punt Avui*, de la revista *Gavarres* i també de fa anys puntualment de *Celobert* i d'altres mitjans de comunicació comarcal. L'Enric ha escrit un petit poema per a cada animal —el més extens té onze versos— on, vers a vers i d'una manera molt simpàtica i al mateix temps rigorosa, et presenta cada una de les bestioles que formen part de l'animàlia. Si l'Enric ha omplert les pàgines de versos, la Mohana ha estat l'encarregada de donar forma, color i llum a tots els animals que s'anaven descrivint. La Mohana Ramionet Font (@momoana98) és una apassionada per la fotografia i el dibuix des de ben petita. Primer a l'EASD d'Olot i després a l'Escola d'Art de Vic, la Mohana ha après a dominar totes les tècniques i eines de dibuix i il·lustració amb nota, i bona prova d'això és

Enric Ramionet Lloveras
i Mohana Ramionet Font

«És un d'aquells llibres que t'agrada tenir entre les mans, fullejar-lo, llegir-ne algun vers, palpar el tacte agradable de les pàgines [...]»

aquest llibre, on ha il·lustrat fins a trenta-nou animals diferents i de tots els hàbitats.

Animàlia. Bestiari amb ànima és un llibre per a totes les edats, però és molt interessant per als més petits, per iniciar-los en la lectura, ja sigui llegint els noms dels animals o, a poc a poc, llegint el poema en qüestió i associant-lo al dibuix corresponent. A més, el valor afegit d'aquest llibre és que els versos conformen endevinalles poètiques que poden convertir-se en un joc per a la mainada: el lector llegeix el poema dedicat a l'animal i l'infant ha d'esbrinar de quina bestiola es tracte sense haver de mirar la seva il·lustració corresponent.

Animàlia. Bestiari amb ànima és un àlbum il·lustrat preciós on pare i filla, l'Enric i la Mohana, hi han deixat un trosset de la seva ànima i el resultat no pot ser més satisfactori. Enhorabona! ■

Roca editorial
300 pàgines
PVP 18,90 €

**Ressenya de Germán
Bartolomé Cerdà**
Editor d'El Punt Volat

La vida no regalada

Luis Cabrera

La fosca postguerra. La maleïda dictadura. L'emigració de moltes famílies cap a Catalunya.

La fosca postguerra. La maleïda dictadura. L'emigració de moltes famílies cap a Catalunya. Somnis que es volen aconseguir. Arrels que mai s'oblidaran. El creixement personal i social. La militància. L'esperança. L'AMOR (sí, ben bé així, en majúscules). Totes aquestes tecles són les que posa en solfa Luis Cabrera en la seva nova obra: *La vida no regalada*.

Com si d'una profecia es tractés, el títol ja ens situa en un replà, a l'entrada d'una casa on no s'ha regalat res i tot s'ha aconseguit a base d'esforç i molts sacrificis. Cabrera narra molts passatges de la seva vida personal, així que podríem dir que és una biografia novel·lada o una novel·la d'autoficció. Del que estem segurs, però, és que no es tracta pròpiament d'una biografia perquè la realitat no ha estat escrita en el moment en què passava l'acció, sinó que ha estat relatada anys després, amb la intervenció dels records i la reinterpretació de l'autor d'aquella realitat, una realitat sovint amarada de melancolia, enyorança i admiració per tot allò que s'està escrivint.

El cas és que l'autor ens posa a la pell d'un nen anomenat Lorenzo Almendro —el seu *alter ego*— per relatar-nos una vida que s'acomiada de Zimbra (Jaén), el seu poble natal, idíl·lic i màgic, per establir-se al barri de Verdun (Barcelona), amb els pares i la germana. Verdun és un lloc encara a mig construir on es combinen solars, camins de terra i horts amb blocs de pisos. En aquells anys seixanta, la ciutat estava creixent a passes agegantades i el nostre protagonista també. Els dos personatges (ens atrevirem a catalogar la ciutat de personatge) són murrís, s'adapten, ramblegen i aprenen ràpid les lleis del barri. A més, en aquella època s'enamoren: s'enamoren d'allò que volen arribar a ser. La novel·la també té un valor històric afegit: com si d'una càmera cinematogràfica es tractés, l'autor radiografia la història d'una Espanya i una Barcelona que evolucionen i es

modernitzen amb entrebancs per culpa d'una dictadura que estreny i vol endarrerir aquesta progressió. Gràcies a Lorenzo veiem que a Barcelona hi floreix l'associacionisme, i també els sindicats obrers, la militància i la voluntat de millorar el barri i la ciutat a força de mobilitzacions, donant veu al poble. Organitzacions com ara Bandera Roja, CNT o CNS / Sindicato Vertical tenen molt protagonisme dins les pàgines de *La vida no regalada* ja que van ser cabdals durant la transició espanyola. Tot i així, no tot és tan senzill com sembla: en aquella època, la repressió i la presència de forces policials, sobretot dels grisos —el mateix Lorenzo és víctima dels seus abusos—, complicava molt l'organització i la clandestinitat encara era una necessitat.

El cas és que l'autor ens posa a la pell d'un nen anomenat Lorenzo Almendro [...] per relatar-nos una vida que s'acomiada de Zimbra (Jaén), el seu poble natal, idíl·lic i màgic, per establir-se al barri de Verdun (Barcelona)

En plena adolescència, Lorenzo Almendro es mostra compromès amb la ciutat que l'ha acollit i sent una forta predilecció per aprendre el català i integrar-se en la cultura catalana, però sense deixar de banda les seves arrels. Prova d'això és l'admiració que el flamenc li genera. Aquest interès el portarà a conèixer personatges molt rellevants de l'escena musical del país, com Enrique Morente, Tete Montoliu o José Monje Cruz —conegut com a Camarón de la Isla— i ressegueix amb atenció els inicis de Mayte Martín i Miguel Poveda, dues figures eminents del flamenc actual. Atret per un món nocturn carregat de màgia i bohèmia, el protagonista s'anirà enganxant al folklore flamenc. La fascinació de Lorenzo per la música flamenca el portarà a regentar penyes dedicades a aquest estil de música (fins i tot en constitueix una) i l'afició és convertint en professió: primer com a fundador del Taller de Músics, una escola dedicada a la

música i que és tota una insígnia per a la Ciutat Comtal, i més tard com a representant de músics. A tall de curiositat, la famosa Rosalía va ser alumna d'aquesta escola.

Amb una prosa molt amena i detallada, Luis Cabrera ha sigut capaç de trenar un relat que no és fàcil d'explicar, que atrapa el lector i fa que es trobi a gust entre les seves línies, descobrint i recordant bocins de la història del país. *La vida no regalada* fa la sensació, també, de ser un agraïment sincer i públic a totes aquelles persones que van fer possible que el protagonista tirés endavant. Per això, creiem que l'amor té un pes fonamental en aquest llibre perquè, a part de les mostres de gratitud esmentades, hi trobem una declaració d'amor cap a la cultura, la música en general i la flamenca en particular. Tot això sense oblidar també que és un llibre calat de malenconia, d'orgull i sobretot de *duende*. Malenconia per una època passada que va ser un brou de cultiu per

Amb una prosa molt amena i detallada, Luis Cabrera ha sigut capaç de trenar un relat que no és fàcil d'explicar

a l'autor. Orgull per un poble que va saber avançar, començant de zero. I, el més important, *duende*. No només el *duende* que innegablement hi havia als escenaris de les penyes o *tablaos* flamencs dels setanta i vuitanta, sinó el *duende* que camina i impregna cada una de les pàgines de *La vida no regalada*. I vosaltres us preguntareu: què és exactament això? Federico García Lorca ho va descriure de la següent manera a la conferència «Juego y teoría del duende», cap al 1933: «el duende es un poder y no un obrar, es un luchar y no un pensar. [...] No es cuestión de facultad, sino de verdadero estilo vivo; es decir, de sangre; es decir, de viejísima cultura, de creación en acto». ■

La Breu Edicions
142 pàgines
PVP 17 €

Les quatre cambres del cor

Anaïs Nin
Traduït per Ferran Ràfols

Al París dels anys trenta, Djuna viu enderiada per una història amorosa, viscuda amb intensitat, entre ella i Rango, un músic exòtic i misteriós. La jove Djuna viu un romanticisme utòpic i ben poc realista. Es deixa portar pel desig a tota hora i aspira a la felicitat dins el caos. Tots dos s'atreuen per oposició. Djuna crea un món propi en una barca al Sena, un lloc que els hauria de preservar de la contaminació exterior, però no ho aconsegueix. Rango li presenta la seva dona, una ballarina retirada sempre malalta, i estableixen una relació de dependència, a tres bandes, que desemboca en un punt mort de dissolució. Aquesta és la història de la degradació d'un amor plural, de la decepció que neix del coneixement de la realitat de l'altre, de la impossibilitat de compaginar els sentiments i les vides malgrat una atracció que no deixa d'existir. Una història plena de les contradiccions de les relacions personals, on Nin traça una pintura d'una societat parisenca que combina els grans luxes amb les misèries dels artistes fracassats. Un estudi del revolucionari romàntic a partir de materials viscuts, amb unes lleis pròpies. Hi llegim la ficció enriquida per la inspiració

de la vida real amb la claror del to i l'estil de Nin, farcit d'una màgia i una potència úniques i ben característiques de l'autora.

El 1948, quan Anaïs Nin va començar a escriure la seva novel·la *Les quatre cambres del cor*, la va descriure com el seu "darrer acte d'amor" per a Gonzalo Moré, el radical i bohemí peruà amb qui havia tingut una llarga relació. A la novel·la, el personatge de Djuna s'enamora de Rango i s'enreda en la seva caòtica vida. Ell li presenta a Zora, l'esposa de Rango, una antiga ballarina que ha caigut en un embolic d'hipocondria i manipulació egocèntrica.

«La jove Djuna [...] es deixa portar pel desig a tota hora i aspira a la felicitat dins el caos»

Anaïs Nin, nascuda a Neuilly-sur-Seine el 1903, filla del compositor Joaquim Nin, de ben petita inicià una itinerància vital que la va dur de Barcelona a Cuba, Nova York, París i Mèxic —procés que li provocà un desarrelament geogràfic i lingüístic. A vint anys tornà a París

on va fer amistat amb els escriptors Antonin Artaud i Henry Miller. A més d'Otto Rank, amb qui va aprofundir en la psicoanàlisi. Quinze anys després, a causa de la guerra, es veu obligada a tornar als Estats Units on escriu la majoria de les seves obres de ficció entre 1940 i 1960. El 1940 començà a escriure literatura eròtica per encàrrec d'un client anònim i aquestes peces van ser recollides a *Delta of Venus* i *Little Birds*. L'ampli reconeixement li arribà amb la publicació dels seus dietaris a la dècada dels seixanta que li donaren fama mundial i la convertiren en una autora reivindicada pel mo-

viment feminista. Morí el 1977 a Los Angeles. Les novel·les *Una espia a la casa de l'amor* (LaBreu, 2011) i *La seducció del Minotaure* (LaBreu, 2016) formen part de la pentalogia *Cities of the Interior* (1959) de la qual *Les quatre cambres del cor* és el tercer volum.

Fins ara LaBreu Edicions ha publicat quatre llibres d'Anais Nin:

Una espia a la casa de l'amor (2011)

Dins d'una campana de vidre (2012)

La seducció del Minotaure (2016)

Les quatre cambres del cor (2021). ■

La Galera
360 pàgines
PVP 17,50 €

El meravellós País dels Snergs

Torna el llibre que Tolkien llegia als seus fills abans de dormir

La Galera recupera *El meravellós País dels Snergs*, la novel·la infantil fantàstica escrita pel britànic Edward Augustine Wyke-Smith durant un dels seus viatges i publicada el 1927. Aquesta història fantàstica torna a les llibreries amb el text revisat i adaptat per Veronica Cossanteli en una edició especial il·lustrada per Melissa Castrillón.

La Flora i en Pip fa poc que han arribat a l'orfenat de Sunny Bay. Les normes que els imposa la directora i la presència d'un homenet talòs i destraler fan que integrar-s'hi sigui molt complicat... Fins que un dia s'adonen que s'estan escapant,

E. A. Wyke Smith
Veronica Cossanteli

tot i que no és ben bé el que pretenien, i van a parar a un món màgic: el País dels Snergs, un lloc ple de meravelles i perills.

J.R.R. Tolkien, autor d'*El hòbbit* i *El senyor dels anells*, gaudia de la lectura d'aquest clàssic de la literatura infantil amb els seus fills. «Com ens agrada, als meus fills i a mi, *El meravellós País dels Snergs*... i també en Gorbo, la perla dels talossos, una joia de company d'aventures», expressava l'autor. ■

«Com ens agrada, als meus fills i a mi, *El meravellós País dels Snergs*... i també en Gorbo, la perla dels talossos, una joia de company d'aventures»

A Celobert anem a la nostra, parlem dels llibres que volem i treballem amb una llibertat absoluta

Llibreria
Fleca
Fenals

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

Llibreria
Ça Trencada

Llibreria Ça Trencada

C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

MÚSICA A L'ESPERANÇA

XXIX Cicle de concerts
Blanes · Maig 2021

TREURE
DE BLANES

20H

10€ · VENDA D'ENTRADES AL TEATRE

Dv 07

UALTA!

Modesto Lai
Alba Rubió

ESPECTACLE MUSICAL
SORPRENENT

Dv 14

LOS VICTROLAS

James Sedgwick, veu, harmònica i guitarra
Miguel Gistau, guitarra
Óscar Tinoco, contrabaix

JAZZ & BLUES

Dv 21

ALESSIO ARENA

Alessio Arena
veu, guitarra i guitarra napolitana

CANTAUTOR

Dv 28

TRIO FEBOS

Nina Muñoz, piano
Lucía Fernández, violí
Álvaro Berlanga, violoncel

OBRES DE MOZART,
SMETANA I FAURÉ

Organitza:
ASSOCIACIÓ
CULTURAL AMICS DE
"MÚSICA A L'ESPERANÇA"

Collabora:
 AJUNTAMENT DE
BLANES

Celobert

Clínica Veterinària RODAMÓN
Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

